

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. гр.Несебър, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Валери Вл. Събев

при участието на секретаря Мая Р. Деянова
като разгледа докладваното от Валери Вл. Събев Гражданско дело №
20232150100509 по описа за 2023 година

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 78 вр. с чл. 79 ЗЧСИ .

От ищеца ЧСИ Д. Н.а срещу Ж.А.-У. и „Ж.“ ЕООД е предявен иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 78 вр. с чл. 79 ЗЧСИ за установяване дължимостта на сумата от 2184,07 лв., представляваща незаплатена такса по изп.д. № 598/2016год. по описа на ЧСИ с рег № *** по описа на КЧСИ Д. И. Н., начислена по т.26 от ТТРЗЧСИ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението – 22.03.2023г. до изплащане на задължението. Ищецът твърди, че по молба на вискателя „*****“ е образувано цитираното дело. Излага, че с молба вх. № 25047 от 29.11.2018г. вискателят е уведомил ЧСИ, че дългът е погасен и моли делото да бъде прекратено. Навежда, че впоследствие и двамата длъжници (ответниците по делото) били уведомени за дължимите такси по чл. 26 от Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители. Сочи, че с постановление от 22.08.2022г. изпълнителното дело било прекратено, но въпреки уведомяването на длъжниците, същите не заплатили солидарно дължимите пропорционални такси. С тези доводи до съда е отправено искане да уважи претенциите. Акцентираща се върху факта, че задължението по изпълнителния лист е било солидарно, а давност не е текла, тъй като е било висящо изпълнително дело. Обръща се внимание, че съдебният изпълнител не е знаел какви вноски са плащани докато не е бил уведомен от вискателя за погасяване на цялото вземане. Претендиращ се разноси.

В срока по чл. 131 ГПК от ответницата Ж.А.-У., чрез процесуалния ѝ представител, е постъпил отговор на исковата молба, с който предявеният иск се оспорва. Обръща се внимание, че след като таксите не са внесени от вискателя, същите следва да се търсят от него, а не от длъжниците. Акцентираща се, че таксата не се дължи авансово, а на свършена работа. Твърди се, че задължението за заплащане на такси не е солидарно. Излага се, че не е изготвена сметка от ЧСИ и се цитира съдебна практика в тази връзка. Акцентираща се върху факта, че задължението към банката

е погасено извънсъдебно, а плащането е извършено на части, поради което таксите е следвало да се начисляват върху всяко отделно плащане. Сочи се, че плащанията са започнали през 2016г., поради което се отправя възражение за изтекла давност за таксите, които следва да се начислят за плащанията през 2016г., 2017г. и частично – 2018г. С тези доводи от съда се иска да отхвърли претенцията. Претендират се разноски.

От ответника „Ж.“ ЕООД не е подаден отговор на исковата молба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 12 ГПК намира, че се установява следното от фактическа и правна страна:

По предявения иск по чл. 422 ГПК вр. чл. 78 вр. с чл. 79 ЗЧСИ в тежест на ищеца е да докаже твърденията си, че по молба на „*****“ е образувани изпълнително дело срещу Ж.А.-У. и „Ж.“ ЕООД, като ответниците са заплатили задължението си след предявяване на изпълнителния лист от вискателя пред съдебния изпълнител, че са начислени такси в претендираните размери, които отговарят на размерите в чл. 26 от ТТРЗЧСИ, както и, че е настъпила изискуемост на вземането.

По възражението си за погасяване на част от вземането по давност ответниц ата Ж.А.-У. следва да докажат конкретни частични плащания от тяхна страна и на кои дати са осъществени.

По делото се доказва, че от „*****“ АД е отправено искане до ЧСИ Д. Н. от 25.07.2016г. за образуване на изпълнително дело (на л. 5 от делото). Искането е отправено въз основа на 2 бр. изпълнителни листи по ч.гр.д. № 547/2016г. и ч.гр.д. № 548/2016г. по описа на Районен съд Несебър, с които „Ж.“ ЕООД и Ж. А.-У., са осъдени да заплатят солидарно на „*****“ АД съответните суми (на л. 6 – л. 7 от делото). С молба вх. № 25047 от 29.11.2018г. по описа на ЧСИ Д. Н., вискателят го е уведомил, че дългът към него е изцяло изплатен от длъжниците по образуваното дело, като е отправено искане за прекратяването му.

Впоследствие с постановление от 22.08.2022г. (на л. 12 от делото) изпълнителното дело е прекратено с указания към длъжниците, че следва да заплатят такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ в размер на 2194,07 лв. От приетата съдебно-счетоводна експертиза (на л. 90 – л. 94 от делото), която не е оспорена от страните и се кредитира от съда като обективна, компетентна и безпристрастна (вещото лице е направило нужните проучвания и е обективирало надлежно своите изводи) се установява, че вноски във връзка с кредит на „Ж.“ ЕООД са направени от физически лица в периода 02.12.2016г. – 28.11.2018г.

При тези данни съдът намира, че са доказани съответните елементи от фактическия състав на предявения иск: образувано изпълнително дело срещу Ж.А.-У. и „Ж.“ ЕООД, като ответниците са заплатили задължението си след предявяване на изпълнителния лист от вискателя пред съдебния изпълнител. В съдебната практика на ВКС (Решение № 266 от 19.12.2023г. по гр.д. № 1427/2012г. по описа на IV гр. о. на ВКС и Решение № 640 от 04.10.2010г. по гр.д. № 920/2009г. по описа на IV гр.о. на ВКС) е възприето, че разноските по принудителното изпълнение са винаги за сметка на длъжника, освен когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда или делото се прекрати на основание по чл. 433 ГПК, но не и поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство – чл. 79 ГПК. Плащането е направено след започване на изпълнителното производство, когато длъжникът е погасил задължението си след предявяване на изпълнителния лист от вискателя пред съдебния изпълнител. Когато изпълнителният лист е предявен пред частен съдебен изпълнител, длъжникът дължи всички такси, дори и когато изпълни в срока за доброволно изпълнение – дължи платените от вискателя

авансови такси; разноските за извършените необходими действия по изпълнителното дело; разноските на вискателя за процесуално представителство и окончателната такса по чл. 26 от Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители. Сумата е събрана дори когато не е постъпила по сметката на съдебния изпълнител, а по сметка на кредитора.

Ето защо при установените по делото факти е възникнало и задължение за ответниците да заплатят в полза на ЧСИ таксата по чл. 26 от ТТРЗЧСИ. При това задължението е възникнало солидарно за двамата ответници, тъй като видно от изпълнителните листи, те са били осъдени да заплатят сумите по тях солидарно на вискателя. Т.е. налице е солидарна отговорност по смисъла на чл. 121 и сл. 33Д, поради което от кого са заплатени сумите е въпрос единствено на вътрешни отношения между длъжниците (чл. 127, ал. 1 33Д). След като задълженията са били солидарни, то и начислените такси по чл. 26 от ТТРЗЧСИ се дължат при условията на солидарност – такова произнасяне имплицитно се съдържа в цитираното Решение № 266 от 19.12.2023г. по гр.д. № 1427/2012г. по описа на IV гр. о. на ВКС, с което е потвърдено решение на въззивна инстанция за солидарно осъждане на двама длъжници по изпълнително дело (в сходна на настоящата хипотеза) относно таксите по чл. 26 от ТТРЗЧСИ.

След като искът е доказан по основание, то във връзка с неговия размер следва да се разгледа възражението за погасителна давност, направено от ответницата А.-У.. Видно от забележка 1 към текста на чл. 26 от ТТРЗЧСИ при частично събиране на паричното вземане таксата се определя за целия дълг, но се събира част, съответстваща на събраната сума. Таксата, събрана при частичните плащания, трябва да е равна на изчислената върху общо събраната сума. От друга страна по арг. от чл. 78, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧСИ такси по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни действия, като размерът на таксите и видът на разноските по изпълнението се определят с тарифа на Министерския съвет по предложение на министъра на правосъдието след съгласуване с камарата. Следователно изискуемостта на вземането на ЧСИ за такса по чл. 26 от ТТРЗЧСИ произтича директно от чл. 78, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧСИ вр. забележка 1 към чл. 26 от Тарифата и е на точно определен ден (арг. от чл. 84, ал. 1 33Д), а именно: в деня, в който е събрана част от съответната сума по изпълнителното дело. Този извод произтича от тълкуването на цитираните разпоредби, които вменияват събирането на такса в момента на извършване на частичното плащане, тъй като е предвидено, че се събира част от таксата, която съответства на събраната сума.

Горният извод не може да се разколебае от факта, че към момента на начисляване на таксите е било висящо изпълнително дело, тъй като разпоредбата на чл. 79, ал. 3 от ЗЧСИ предвижда, че за дължимите неплатени такси и разноски частният съдебен изпълнител може да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс независимо от техния размер. Следователно е предвиден отделен ред за събиране на таксите и образуваното изпълнително дело не е касало редът за тяхното събиране (респ. не може да бъде основание по смисъла на чл. 116, б. „в“ от 33Д за прекъсване на давността). Не може да се приеме за основателно и твърдението, че ЧСИ е могъл да научи за погасяване на сумите едва с уведомлението, че всички суми по изпълнителните листи са погасени, тъй като чл. 79, ал. 1 от ЗЧСИ въвежда изискване за събиране на таксите по изпълнението да се изготвя сметка в два или повече еднообразни екземпляра, подписани от частния съдебен изпълнител, единият от които се връчва на задълженото лице. По арг. от чл. 79, ал. 2 от ЗЧСИ в смеката се посочват разпоредбите, въз основа на които се дължат таксите, материален интерес при пропорционалната такса, сумите на дължимите такси и допълнителни разноски, размерът на получената предплата и последиците

при неплащане. Следователно (и с оглед изричния текст на забележка 1 към чл. 26 от ТТРЗЧСИ) за ЧСИ е съществувало задължение за изготвяне на съответната сметка по чл. 79, ал. 2 от ЗЧСИ. Не е имало никаква пречка за целта ЧСИ да се сдобие с нужната информация от вискателя по делото. Ето защо по-късният момент, в който ЧСИ е узнал за погасяване на задължението, не променя началния момент на изискуемостта на вземането за събиране на такси – а именно с постъпване на съответните частични плащания. Това е и началният момент по смисъла на чл. 114, ал. 1 ЗЗД, от който е започнала да тече давността за съответните вземания. Тъй като заявлението за издаване заповед за изпълнение е подадено на 22.03.2023г. по арг. от чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 125 ГПК това е моментът, в който е прекъсната погасителна давност за тези вземания. Следователно за ответницата А.-У. (с оглед надлежното позоваване на давността по чл. 120 ЗЗД единствено от нея – с отговора на исковата молба) вземанията, възникнали преди тази дата (т.е. вземанията за такси върху вноските, направени в периода 02.12.2016г. – 23.02.2018г. – посочени от вещото лице на л. 93 от делото) са погасени по давност. Другият солидарен длъжник – „Ж.“ ЕООД, не е отправил в срока за отговор на исковата молба възражение за погасяване на вземането на ищеца по давност. Поради тази причина и с оглед относителното действие на давността при солидарните задължения (арг. от чл. 125 ЗЗД), направеното възражение за давност ползва единствено ответницата А.-У..

Крайният извод е, че по отношение на ответницата А.-У. са дължими такси по т. 26 от Тарифата върху частичните плащания, осъществени в периода 27.03.2018г. – 28.11.2018г. Видно от направените от вещото изчисления върху платените в този период суми се дължат такси, както следва: 32,68 лв. върху платената на 27.03.2018г. сума от 326,84 лв., 32,97 лв. върху платената на 26.04.2018г. сума от 329,69 лв., 62,53 лв. върху платената на 30.05.2018г. сума от 625,30 лв., 128 лв. върху платената на 29.06.2018г. сума от 1350 лв., 125,68 лв. върху платената на 30.07.2018г. сума от 1321 лв., 124,48 лв. върху платената на 30.08.2018г. сума от 1306 лв., 122,72 лв. върху платената на 28.09.2018г. сума от 1284 лв., 122,72 лв. върху платената на 26.10.2018г. сума от 1284 лв. и 156,30 лв. върху платената на 28.11.2018г. сума от 1703,72 лв. Следователно дължимите такси от ответницата А.-У., които не са погасени по давност, са в размер на 908,08 лв. – 1089,70 лв. с ДДС. Искът спрямо нея следва да бъде уважен (солидарно с другия ответник) до този размер - 1089,70 лв., респ. отхвърлен (поради погасяване на вземането по давност) до пълния предявен размер от 2184,07 лв. с ДДС.

По отношение на „Ж.“ ЕООД и с оглед липсата на надлежно въведено възражение за давност от този ответник – над сумата от 1089,70 лв. до пълния предявен размер от 2184,07 лв. – искът следва да бъде уважен изцяло (с оглед липсата на възражение за давност и установения от вещото лице размер на дължимата такса с ДДС).

По разноските:

При този изход на делото на страните се дължат разноски съразмерно на уважената, респ. отхвърлената част от иска. На ищеца следва да се присъдят и доказаните разноски от обезпечителното (т. 5 от Тълкувателно решение № 6/2012 от 06.11.2013г. по тълк.дело № 6/2012г. по описа на ОСГТК на ВКС) и заповедното производство (т. 12 от Тълкувателно решение № 4/2013 от 18.06.2014г. по тълк.дело № 4/2013г. по описа на ОСГТК на ВКС). От ищеца са представени доказателства за следните разноски: 480 лв. – адвокатско възнаграждение за обезпечителното производство (на договор на л. 97 от делото), 55 лв. – платени държавни такси за обезпечение на иск (вносни бележки на л. 98 и л. 100 от делото), 480 лв. – адвокатско възнаграждение по ч.гр.д. № 206/2023г. по описа на Районен съд Несебър, 43,68 лв. – държавна

такса за образуване на ч.гр.д. № 206/2023г. по описа на Районен съд Несебър, 624 лв. – адвокатско възнаграждение за настоящото дело и 43,68 лв. – платена държавна такса за образуване на настоящото дело. Сумата от 130,40 лв. – за образуване на изпълнително дело, не следва да се приема за разноски, които подлежат на присъждане по чл. 78, ал. 1 ГПК, тъй като в тази разпоредба се предвижда присъждане на разноски „по производството“ (в случая по обезпечителното, заповедното и исковото), а разноските по образуваното изпълнително производство стоят извън тях. Следователно общо направените и доказани разноски „по производството“ от ищеца са в размер на 1726,36 лв. (видно и от изготвения от него списък на л. 96 от делото). Съразмерно на уважената част от иска срещу Ж. И. А. двамата ответници следва да бъдат осъдени солидарно да му заплатят разноски в размер на 861,33 лв.

За разликата от 861,33 лв. до пълния размер на разноските – 1726,36 лв. следва да бъде осъден единствено ответникът „Ж.“ ЕООД.

От ответника Ж. И. А.-У. се претендират и са доказани разноски в общ размер на 1600 лв. – 500 лв. адвокатско възнаграждение по ч.гр.д. № 206/2023г. по описа на Районен съд Несебър, 500 лв. – адвокатско възнаграждение по настоящото дело и 600 лв. – платено възнаграждение за вещо лице. Съразмерно на отхвърлената част от иска в полза на този ответник следва да се присъдят разноски в размер на 801,71 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 78 вр. с чл. 79 ЗЧСИ, че Ж. И. А., ЕГН *****, с адрес в гр. Несебър, кв. ***** № 56, ет. 4, ап. 88 и „Ж.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Несебър, кв. ***** № 56, бл. ***** - 1, ет. 2, ап. 47, **дължат солидарно** на ЧСИ Д. И. Н., с рег № *** по описа на КЧСИ, ЕГН ***** от гр. *****, ул. *****, ет. 3, **сумата от 1089,70 лв.** с ДДС, представляваща незаплатена такса по изп.д. № 598/2016год. по описа на ЧСИ с рег № *** по описа на КЧСИ Д. И. Н., начислена по т.26 от ТТРЗЧСИ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението – 22.03.2023г. до изплащане на задължението, като ОТХВЪРЛЯ иска срещу Ж. И. А., ЕГН *****, с адрес в гр. Несебър, кв. ***** № 56, ет. 4, ап. 88, за солидарно осъждане с „Ж.“ ЕООД - за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 2184,07 лв. с ДДС.

ПРИЗНАВА за установено на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 78 вр. с чл. 79 ЗЧСИ, че „Ж.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Несебър, кв. ***** № 56, бл. ***** - 1, ет. 2, ап. 47, дължи на ЧСИ Д. И. Н., с рег № *** по описа на КЧСИ, ЕГН ***** от гр. *****, ул. *****, ет. 3, **сумата от 1094,37 лв.** с ДДС (представляваща разлика между дължимата солидарно с Ж. И. А. сума от 1089,70 лв. и пълната дължима сума от 2184,07 лв.) - незаплатена такса по изп.д. № 598/2016год. по описа на ЧСИ с рег № *** по описа на КЧСИ Д. И. Н., начислена по т.26 от ТТРЗЧСИ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението – 22.03.2023г. до изплащане на задължението.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.1 ГПК Ж. И. А., ЕГН *****, с адрес в гр. Несебър, кв. ***** № 56, ет. 4, ап. 88 и „Ж.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Несебър, кв. ***** № 56, бл. ***** - 1, ет. 2, ап. 47, да заплатят **солидарно** на ЧСИ Д. И. Н., с рег № *** по описа на КЧСИ, ЕГН ***** от гр. *****, ул. *****, ет. 3, **сумата от 861,33**

лв., представляваща разноси в обезпечителното, заповедното и настоящото производство, съразмерно на уважената част от иска срещу Ж. И. А..

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.1 ГПК „Ж.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Несебър, кв. ***** № 56, бл. ***** - 1, ет. 2, ап. 47, да заплати на ЧСИ Д. И. Н., с рег № *** по описа на КЧСИ, ЕГН ***** от гр.*****, ул. *****, ет. 3, **сумата от 865,03 лв.** (представляваща разлика между дължимата солидарно с Ж. И. А. сума от 861,33 лв. и пълната дължима сума от 1726,36 лв.) - разноси в обезпечителното, заповедното и настоящото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ЧСИ Д. И. Н., с рег № *** по описа на КЧСИ, ЕГН ***** от гр.*****, ул. *****, ет. 3, да заплати на Ж. И. А., ЕГН *****, с адрес в гр. Несебър, кв. ***** № 56, ет. 4, ап. 88, **сумата от 801,71 лв.**, представляваща разноси от заповедното и настоящото производство, съразмерно на отхвърлената част от иска срещу Ж. И. А..

Решението може да бъде обжалвано пред *****ки окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____